

nýbrž že to, v čem vidí soud skutkovou povahu tohoto zločinu, je již zahrnuto ve skutkové povaze zločinu dle § 98 b) tr. zák. Odsouzení obžalovaného dle §§ 5 a 171 tr. zák. není proto v zákoně odůvodněno.

Čís. 850.

Stavitel jest zodpověden za úraz, nezamezil-li třetím osobám přístup k pískovně, zřízené poblíže veřejné cesty.

(Rozh. ze dne 18. května 1922, Kr I 447/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 12. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle § 335 tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., vytýká zmatečnou stížnost, že nebyl připuštěn důkaz spisy administrativních úřadů o tom, že do dne, kdy nezl. Miroslav V. přišel v pískové jámě o život, nebyl obžalovanému povolaným úřadem vydán příkaz anebo pokyn ani co do oplocení celého staveniště, ani co do ohrazení pískové jámy na staveništi. Leč zamítnutí tohoto návrhu pro nerozhodnost je v zákoně odůvodněno. Nemůže arcí býti pochybnosti o tom, že, kdyby byl dán obžalovanému příslušným administrativním úřadem příkaz v onom smyslu, byla by tím založena jeho povinnost k poslušnosti, a že již neuposlechnutí samo mělo by při nastalém smrtelném výsledku v zápětí zodpovědnost dle § 335 tr. zák., poněvadž nebezpečí, v tomto ustanovení předpokládané, bylo by pro něho poznatelným již následkem vydaného příkazu. Stížnost přehlíží však, že § 335 tr. zák. obsahuje všeobecný příkaz, zapovídající každé jednání neb opomenutí, o kterém jednájí již dle jeho přirozených, pro každého lehko poznatelných následků seznati může, že je způsobilé, přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí, a že vedle tohoto všeobecného příkazu poukazuje příkladmo na další případy, umožňující poznatek, že z jednání neb opomenutí může povstati protizákonný výsledek, jako na zvláště vydané předpisy, dále na úřad, stav, povolání a t. d. a konečně zcela všeobecně na zvláštní poměry jednajícího. Z toho plyne, že opomenutí není trestným jen tehdy, když se přičiní zvláště vydaným předpisům nebo výslovným příkazům, jak zmatečnou stížnost neprávem za to má. V případě, o nějž jde, klade se obžalovanému za vinu opomenutí, o němž již dle jeho přirozených, pro každého snadno poznatelných následků a zejména podle svého povolání jako stavitel mohl seznati, že je způsobilé, přivoditi nebezpečí, v zákoně uvedené. Dle toho předpokládá nalézací soud, že obžalovaný, nehledě ani k jeho povolání, jež mu ukládá vyšší míru pozornosti a bdělosti, již při normálním, každému přičetnému člověku vlastním postřehu mohl seznati nebezpečnost opomenutí, z něhož je viněn. Tomuto názoru nelze vytýkati právní omyl, přihlíží-li se ku zjištění rozsudku, jež zmatečnou stížnost ani v odpor nebere a která tudíž dlužno vzíti za základ při právním posouzení věci. Bereť nalézací soud za prokázáno, že spoluobžalovaný

Václav J., polír stěžovatele, tohoto vícekrát za stavby upozorňoval na nebezpečnost pískové jámy, po případě celého staveniště a že ho vybízel, aby dal postavit plot, že by se tam mohlo státi nějaké neštěstí, a že svědek Karel S. asi 4 týdny před neštěstím mluvil s obžalovaným a že tento mu slíbil, že celé staveniště prkny ohradí a že byla mezi nimi ujednána za to cena 4000 K. Tato zjištění svědčí o přímo hrubé nedbalosti a bezstarostnosti obžalovaného, jenž byl opět a výslovně na nebezpečnost situace upozorňován a ospravedlňují proto plně závěr nalézacího soudu, že jako stavitel a místních poměrů znalý člověk musil předpokládati a vědět, že, otevřel-li na staveništi v blízkosti města a nedaleko veřejné cesty pískárnu, které nijak neohradil, může snadno vzhledem k blízkosti města a frekvenci ulice, jen 22 m vzdálené, dojít k nějakému neštěstí. Zavinění obžalovaného dle § 335 tr. zák. je proto dáno, zvláště když ustanovení toto nerozlišuje mezi jednotlivými způsoby zavinění, naopak prohlašuje trestným každého, kdo zaviněně, byť i jen nedbalostí, přivodil nebezpečí pro cizí tělo neb cizí život. Snaží-li se stížnost vyloučiti zavinění obžalovaného poukazem na to, že hochova smrt vzešla z neopatrnosti buď hochovy neb osob třetích, soudruhů s ním si hravších, dlužno na to odvětit, že by taková neopatrnost nemohla obžalovaného omluviti; ani sběhnuvší se zavinění osoby postižené nebo osob jiných nepřerušovalo by příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a smrtí hochovou, poněvadž k trestnosti dle § 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal jen činěním neb opomenutím obžalovaného. Bylo by proto pro posouzení věci lhostejno, i kdyby se byl hoch dostal na místo neštěstí způsobem nikoli náhodným, nýbrž schválně a úmyslně, a i kdyby bylo pravda, že hoši poskakováním a dupáním po okraji jámy způsobili, že se utrhl kus stěny právě v okamžiku, když postižený V. seběhl do pískovny, aby si odtamtud vynesl dětské kolo. Neboť, opomenuv ohraditi pískovou jámu, umožnil obžalovaný hochům přístup k ní, čímž vyvolal jednu z podmínek, které v tomto případě měly v zápětí neštěstí. Tím je prokázána též stížností postrádaná příčinná souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nastavším výsledkem a není proto výrok soudcovský v příčině této ani nejasným ani nepostrádá důvodů dle čís. 5 § 281 tr. ř. Vzhledem k těmto úvahám je patrnou zbytečnost navrhovaného důkazu svědky o tom, že k úrazu došlo způsobem, shora uvedeným, a nebyl proto obžalovaný nikterak zkrácen ve svém právu na zákonnou obhajobu, jak zmateční stížnost dle čís. 4 § 281 tr. ř. neprávem tvrdí. Stížností nadhozené případy, jak se věc má s neohrazeným rybníkem na návsi nebo v polích, a že ani při neprostupném ohrazení pískovny nebo při ustanovení hlídače při ní nebylo by vniknutí hochovo do pískovny nemožno, mohou zůstatí nerozřešeny v rámci tohoto řízení zrušovacího, v němž jde pouze o to, zda konkrétním opomenutím obžalovaného je založena zodpovědnost jeho dle § 335 tr. zák. Na otázku tuto odpověděl nalézací soud, jak dovoděno, způsobem v každém směru bezvadným, i bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 851.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Fíky, pomeranče a konzervované ryby jsou předměty potřeby.